

Dochters
van het Elfenwoud

Over de Elfengrens

Lyne Uytterhoeven

Eerste druk 2017

© Lyne Uytterhoeven, Johan Wuyckens

& Beefcake Publishing

Illustraties en vormgeving: Johan 'Foob' Wuyckens

ISBN 978 949 1144 653 – NUR 334

www.beefcakepublishing.be

www.facebook.com/beefcakepublishing

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Deze publicatie is gerealiseerd via crowdfunding.
Onze speciale dank gaat dan ook uit naar:

Ruben Buyck
Pol en Anne Martine, en Lotte Uytterhoeven
Pascal en Lena Buyck
Jean Glorieux - Skylux
CVO VSPW-Gent
JASU

Voor Amira,
mijn eeuwige bron van inspiratie.

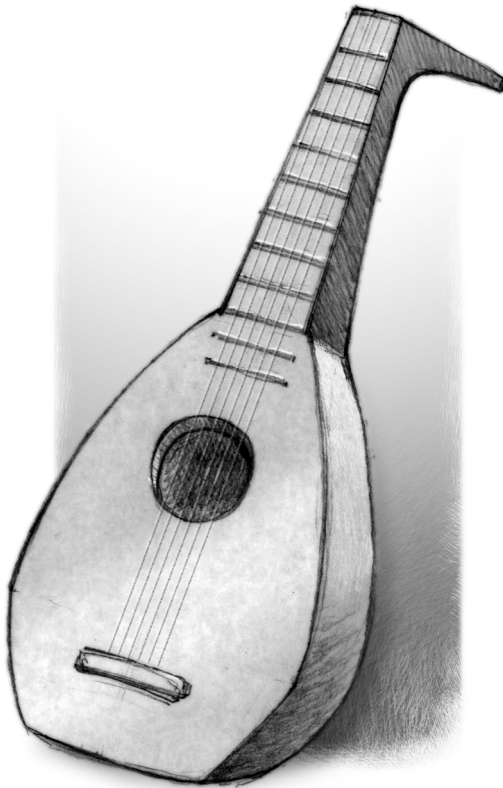

Nayla

1

De Elfenprins

Nayla moest snel stappen om de stevige passen van mama bij te benen. Haar hand zat geklemd in mama's vuist, die nog natrilde van woede. Ze voelde blikken op haar rug branden. Jeromes geschreeuw had de hele straat gewekt. Een vrouw kwam naast mama lopen.

'Waar ga je naartoe?'

'Weg,' antwoordde mama gesmoord, 'terug naar het hutje bij het woud.'

De vrouw hapte naar adem.

'Het woud!' Ze sloeg een kruisteken. 'Doe dat niet, daar dwalen demonen die je de ziel uit het lijf zuigen en je kind zullen verslinden.'

Mama bleef stevig doorstappen. 'We redden ons wel,' zei ze kortaf.

'Denk aan je kind!'

Mama wierp haar een blik toe en haar ogen verzachtten. Bijna dacht Nayla iets van een glimlach te zien.

'Dat doe ik.'

De vrouw keek hen verbijsterd na. Mama trok Nayla door de stadspoort, weg van de nauwe huizen en de vuile, modderige straten waar het altijd stonk. Ze had enkel een zak appels meegegrist en Nayla droeg haar pop en een wollen dekentje.

Zelfs nu ze uit de stad waren, vertraagde mama niet. Nayla probeerde een hele tijd dapper mee te stappen. De straat werd een aarden pad, het pad werd een spoor tussen de velden, tot zelfs de velden

overgingen in wildernis. Nayla was nog nooit zo ver buiten de stad geweest.

‘Mama?’ Ze begon buiten adem te raken.

‘Hm.’

‘Zijn er echt demonen in het woud?’

‘Je moet niet alles geloven wat ze zeggen, meisje. Heb je honger?’

Ze aten enkele appels en plukten bessen, waarna ze hun tocht voortzetten. Nu volgden ze een wildspoor. Het stappen duurde eindeloos en Nayla’s voeten deden pijn.

‘Ik ben moe, mama.’

Mama stopte en knielde voor haar neer. Nayla zag dat er een vuur in haar ogen brandde. Dat was heel anders dan de droevige blik die ze thuis vaak had. Of de boze blik die ze Jerome toewierp als hij weer eens een lelijke opmerking maakte tegen Nayla.

‘Ik wil bij het woud zijn voor de avond valt. Ben je bang?’

‘Een beetje. En jij?’

‘Nee, meisje. Je hoeft niet bang te zijn. Kom hier, ik zal je dragen.’

Nayla klom op haar rug en legde haar hoofd op mama’s schouder. De stappen schommelden haar heen en weer.

Ze moest een tijdje geslapen hebben, want toen ze wakker werd van de koude, zakte de zon al naar de rand van de horizon. Vanop mama’s rug wreef Nayla in haar ogen. Recht voor hen strekte zich een donkere strook bomen uit voor zover ze kon kijken.

Achter die bomen staken scherpe rotsen de lucht in. Daar lagen de bergen. De zon scheen op hun met sneeuw bedekte toppen, waardoor ze roze afstaken tegen de blauwe lucht. Nayla vond het heel mooi, al gaf het donkere woud haar ook rillingen.

'Ik heb het koud,' klaagde ze.

'We zijn er bijna, meisje. Kom weer stappen, dan krijg je het wat warmer.'

Mama's hand was nu geen vuist meer, ze zwierde er zelfs een beetje mee. Als mama niet bang is, dacht Nayla, moet ik dat ook niet zijn.

Ze vonden het houten hutje toen het bijna te donker werd om nog iets te kunnen zien. Mama stak een kaars aan met haar tondel.

'O jee,' fluisterde ze. Hier had duidelijk lang niemand meer gewoond. Er lag overal rommel en er was geknaagd aan de tafel en de stoelen. In de hoek lag een matras, een grote zak die ooit gevuld was geweest met bladeren. Maar diertjes hadden er hun nest in gemaakt, dus legde mama hem buiten. Ze vond nog een gerafeld deken dat ze op de grond uitspreidde.

'Geen zorgen, meisje,' fluisterde ze, 'morgen maken we alles in orde.'

Nayla kroop met haar dekentje in mama's armen en drukte zich rillend tegen haar aan.

'Vertel nog eens over de Elfenprins?'

Mama glimlachte en drukte een kus op haar hoofd.

'De Elfenprins woonde midden in een groot woud.'

'Zoals dit woud?'

‘Inderdaad. Zijn kasteel bestond helemaal uit bomen. Die waren zo hoog dat je niet kon zien waar hun blaadjes eindigden en de hemel begon. Daar woonde hij met zijn Elfenvolk. Ze hielden van lachen en zingen en elkaar blij maken.’

‘Mmm...’

Nayla had het niet meer koud. Ze dacht aan de Elfen uit mama’s verhalen en lachte en danste met hen mee.

Nayla en mama maakten een gezellige plek van het hutje. Mama was hier zelf nog opgegroeid. Eigenlijk vond Nayla het fijner wonen dan in de stad. Ze haalden water uit de rivier en kookten in een grote ketel die ze buiten in een driepikkel boven een vuur hingen. Elke dag gingen ze bessen en paddenstoelen plukken. Alles was hier zo fris en helder, vond Nayla. In de stad was het eten muf en het stonk er altijd naar zweet en plas en naar het vuil dat in de straten lag. De huizen stonden er dicht tegen elkaar en er was altijd lawaai. Hier was het heerlijk stil. Nayla miste Jerome niet en ook niet zijn nijdige opmerkingen. Ze moest hem ‘vader’ noemen, maar eigenlijk hield ze niet van hem. Hij negeerde haar vaak, hij speelde niet met haar en nooit gaf hij cadeautjes. Geen dag ging voorbij zonder een opmerking over de vreemde naam die mama haar gegeven had. ‘Trek het je niet aan,’ zei mama toen ze op een avond huilend in haar armen was gelopen. ‘Je bent mijn kind en je hebt een naam om trots op te zijn.

Nayla.' Ze sprak haar naam zo zacht en teder uit dat Nayla alle opmerkingen vergat en tegen mama's borst in slaap viel.

Hier in de wildernis leerde Nayla voor het eerst echt leven. Het woud was lang niet zo donker als de mensen hadden gezegd. Nayla en mama maakten er lange trektochten, soms tot helemaal aan de voet van de bergen. Nayla keek goed om zich heen of ze een Elfenkasteel tussen de bomen zag staan, maar ze had het nog niet gevonden. Ook mama leek op zoek te zijn naar iets. Op het einde van zo'n tocht werd haar blik droevig, zoals vroeger. Na enkele weken stopte mama met de trektochten en ze vertelde niet meer over de Elfenprins en zijn volk.

Op een avond kroop Nayla dicht tegen haar aan. Ze wilde dat ze iets voor mama kon doen. Iets wat haar glimlach en die vurige blik zou terugbrengen.

'Zal ik de Elfenprins voor je zoeken?'

Mama keek haar lang aan.

'De Elfenprins bestaat niet meer.'

'Maar...'

'Het is een verhaaltje, Nayla. Meer niet.'

Mama ging naar buiten en Nayla staarde haar na. Ze veegde haar tranen weg en beet op haar tanden. Wat mama zei was niet juist. De Elfenprins bestond wel en zij zou hem vinden.

De volgende dag trok Nayla vastberaden het woud in. Ze volgde de wildpaden die ze kende. De zon scheen helder tussen de bomen door en de blaadjes

ruisten in de wind. Nayla snoof de frisse geuren op en stapte verder.

‘Kom je met ons spelen?’

Verward keek Nayla om zich heen. Ze had kinderstemmen gehoord, maar er was niemand te zien.

‘Waar zijn jullie?’ riep ze, maar ze kreeg geen antwoord. Ze hoorde enkel gelach. Het klonk overal om haar heen en was zo helder als het klateren van een beekje.

Plots weerklonk er een hoge gil. ‘Heelp! Help ons!’

Nayla’s adem stokte. ‘Waar zijn jullie?!’

Ze begon te rennen tot ze niet meer wist waar ze was, maar ze moest de kinderen helpen. En de Elfenprins vinden voor mama. Struiken ritselden in de wind, in de verte stroomde water, takjes en bladeren knisperden onder haar voeten. Er klonk een vleugje muziek.

Nayla stopte. Muziek, midden in het woud? Het klonk als de luit van de minstreel uit de stad. De tonen klonken helder, maar waren zo triestig dat Nayla er kippenvel van kreeg. Ze volgde de klanken, vastbesloten de muzikant te vinden. Wat was er met de kinderen gebeurd?

De zonnestralen maakten een pad van licht en de bomen verwelkomden haar. Er vlogen vlinders om haar heen. Uit het bladerdak weerklonk het gezang van vele vogels. Ze zongen opgewekt en Nayla spitste haar oren. Wilden ze haar iets vertellen? De melodie van de luit was veranderd. Deze klonk nog steeds droevig, maar met een sprankje... hoop?

Nayla hoorde geritsel in de struiken en kreeg het gevoel dat er vele ogen op haar gericht waren.

‘Hallo?’

Geen antwoord.

De snaren van de luit tokkelden, wenkten haar dichterbij. Het pad van licht werd breder en scheen op twee hoge bomen die bovenaan in een boog naar elkaar toe groeiden, alsof ze samen een poort vormden.

Nayla keek door de poort naar binnen en haar mond viel open. Nu zag ze dat het een kasteel was. Het Elfenkasteel!

Zoals mama verteld had, bestond het helemaal uit bomen waarvan de takken door elkaar heen waren gegroeid en die zo muren vormden. Nayla ging naar binnen. De zon scheen doorheen het bladerdak en verlichtte een enorme zaal met honderden straaltjes. Daarin dwarrelden stofdeeltjes rond als pluistjes. Nayla keek met zoveel verwondering om zich heen dat ze de muzikant pas zag toen ze al in de helft van de ruimte stond. Achterin bevond zich een podium met twee mooie houten tronen. Op de rand van het podium zat een man met een luit. Zijn lange, blonde haren golfdan over zijn schouders en hij droeg vreemde, groene kleren, alsof hij een tuniek van planten aanhad. Pas toen Nayla zo dichtbij kwam dat ze de blauwe kleur van zijn ogen zag, merkte ze dat zijn oren eindigden in een punt. Zijn lied klonk ondertussen bijna vrolijk.

‘Jij bent de Elfenprins!’

Ze wilde duizenden vragen stellen, maar net dan stopte hij met spelen en keek haar diep in de ogen. Nayla zag dat er lichtjes in de zijne zweefden. Ze flitsten heen en weer over het blauw van zijn irissen, alsof hij sterretjes had ingeslikt die via zijn ogen wilden ontsnappen. Die ogen voelden erg vertrouwd aan, alsof Nayla er eindeloos in kon drijven zonder te verdrinken.

‘Ik ben Yoran,’ zei hij. ‘Ik ben de kroonprins van de Zonne-Elfen.’

Nayla vroeg zich af of ze moest buigen, maar ze voelde zich zo op haar gemak dat dat maar raar zou zijn.

‘En wie ben jij?’

‘Ik ben Nayla.’

‘Nayla?’ Hij proefde haar naam. Ze slikte. Zou hij die even vreemd vinden als Jerome?

‘Dat is een mooie naam.’

De vogels kwetterden plots opgewonden en Nayla keek achterom. Verschillende Elfenmannen en -vrouwen kwamen de troonzaal binnen. Haar naam ging van mond tot mond. Nayla keek nieuwsgierig naar Yoran. Zou hij... ?

Op dat moment verstomde het gefluister. Twee statige Elfen kwamen de zaal binnen. Hun gewaden waren ook van planten gemaakt en er hing een gloed van licht om hen heen. De Elfenvrouw had lange, donkerbruine haren. Ze vielen tot op haar onderrug en er waren bloemen doorheen gevlochten. Haar lange jurk schitterde in het zonlicht. De

man was groot en slank en had een vriendelijk gezicht. Beiden droegen een dunne, gouden kroon op het hoofd, die vooraan eindigde in een punt en een gele steen bevatte waar het zonlicht doorheen schitterde.

De kroonprins en de Elfen bogen voor hun koningspaar. Nayla boog samen met hen.

'Ik ben Yoran,' zei hij.